

Seniornyt

Nr. 4 december 2010

26. årgang

Bruno og Erling to gæve julemænd...:-)

SENIOR MC DANMARK

Senior- Nyt Officielt klubblad for landsforeningen

Senior-MC-Danmark

Nr. 4, december 2010, 26. årg.

Udkommer 4 gange årligt og sendes til alle medlemmer.

Dette nr. er trykt i 200 expl. hos Via Print, Skive.

BESTYRELSEN 2010

Formand:

Anne Bjerrum Balslev
Kraghsvej 6, Hald
8983 Gjerlev J.
Tlf. 8647 5784
Mobil. 28 73 58 34
Anne.balslev@hotmail.com

Næstformand :

Tove Else Nielsen
Anagervej 6
4190 Munke Bjergby
Tlf. 5780 7050
Mobil. 22 88 86 10
tovenielsenbromme@mail.dk

Kasserer:

John F. Rasmussen
Hovbygade 10, Hovby
4640 Fakse
Mobil: 2047 8971
lisjoh@fakse-net.dk

Bestyrelsesmedlem:

Svend-Erik Albrechtsen
Cypresvænget 249
4736 Karrebæksminde
Tlf. 5544 7693
Mobil. 2014 7693
sv.e.albrechtsen@mail.dk

Bestyrelsesmedlem:

Bruno Pedersen
Lyngholmsvej 10
9200 Aalborg SV
Tlf. 9818 6250
mc.bruno@privat.dk

Redaktionen:

Bente Raufort
Højgårdvej 14, Vium
7870 Roslev
Tlf. 97 57 90 96
braufort@mail.dk

ØVRIGE

Suppleant:

Johs. Johansen
Høgevej 4
8500 Grenå
Tlf. 8632 7625
Mobil. 2031 7625
jo-tec@post8.tele.dk

Kasserer suppleant:

Claus Hauerslev
Englerupvej 88
Englerup
4060 Kirke Såby
Tlf. 4640 5120
Mobil. 4028 4120
Claus_hauerslev@mail.dk

Klubeffekter:

Torben Jensen
Sivestedvej 39
8560 Kolind
Tlf. 8639 1435
frydenslund@
jensen.mail.dk

www.senior-mc-danmark.dk

Kontingentet udgør årligt

For ægtefæller

For samboende

Indmeldelsesgebyret er for alle

kr. 250,-

kr. 125,-

kr. 125,-

kr. 100,-

Klubbens bankoplysninger

Reg. 0624 Kontonr. 0010352118

Næste nummer af SeniorNYT

Næste nummer af Senior-nyt udkommer i marts 2011,

Deadline for bladet er mandag d. 4. marts 2011.

Formanden skriver

Som tiden dog flyver afsted. Jeg synes ikke det er længe siden, jeg kiggede ud af vinduet på al den sne der var sidste vinter. Så kom foråret endeligt, langt om længe. Det blev sommer, og nu er det så blevet efterår. Så kommer julen og før vi får set os om, står vi der med champagneglasset i hånden, og siger året 2010 farvel og byder året 2011 velkommen.

Året 2010 startede i Senior regi med vintermødet ved Årup på Fyn. En lille flok seniorer havde fundet til "Skovbynet", hvor naturen var iklædt den smukkeste hvide vinterdragt. Forårstræffet i Remmerstand ved Lemvig, med generalforsamlingen, og topklasse underholdning. Hvad man dog kan bruge almindeligt køkkenudstyr til!! Sommertræffet på Fjordcenteret ved Randers fjord, over 100 deltagere, pladsen var trang, vejret elendigt, men stemningen fejlede bestemt ikke noget. Og så rundede vi af med efterårstræffet i Pedersborg ved Sorø. Om det, er der nogen andre der må fortælle, for det er et af de eneste træf, hvor jeg ikke selv har deltaget.

Hvad mon så år 2011 vil bringe? Intet er så svært, som at spå om fremtiden. Og det er måske godt det samme. For der forsvinder jo en del af forventningen og glæden, når man på forhånd ved hvad der sker. Mon finanskrisen officielt bliver afblæst? Er der færre arbejdsløse i Danmark? Falder benzinpriserne igen? Stiger medlemstallet igen i Senior klubben? Alt dette er noget vi ikke kan svare på, noget vi ikke ved noget om. Men til gengæld ved vi,

at i februar er der vintermøde i Bisseruplejren ved Rude på Sjælland, i månedsskiftet april/maj er der forårstæf med generalforsamling i Skovgården ved Middelfart, i midten af juni er der sommertræf i Drengborg i det Nordjydske og året sidste træf, er efterårstræffet, som denne gang er på Samsø.

Så trods krise, stigende priser, arbejdsløshed og faldende medlemstal, så er Senior klubben her stadig. Vi laver stadig arrangementer og det er op til det enkelte medlem at bruge klubben som de vil, og at komme med forslag til ændringer, hvis det der tilbydes, ikke er "godt nok". Bestyrelsen er altid lydhør for forslag til at gøre tingene anderledes og bedre.

Kom på banen. Det er ikke bestyrelsens klub, det er JERES...!!!!

Tak til alle træfarrangører, og alle andre der har lagt et stort stykke arbejde for klubben i året der er gået. Tak for Jeres indsats.

Jeg vil slutte med at sende Jer alle og Jeres familier, de bedste ønsker om en rigtig Glædelig Jul og et Lykkebringende Nytår.

Pas godt på Jer selv, vi ses i det nye år.

*Pas på jer selv derude
Mvh. Anne*

En "reminder"

Har man lyst til at gæste et træf, er man naturligvis altid velkommen.

Ønsker man at spise med lørdag til frokost koster det kr. 50,00 pr. person.

Ønsker man at spise med til middagen lørdag aften, skal dette aftales med træfarrangørerne i god tid inden træffet (2-3 uger før), og der betales kr. 130,00 pr. person.

Mvh. Bestyrelsen

Forvarsel til generalforsamling

Det bekendtgøres herved at Senior MC Danmarks årlige generalforsamling finder sted d. 30. april 2011 kl. 14.00 i forbindelse med vores forårstræf i "Skovgården" ved Middelfart. Forslag der ønskes behandlet på generalforsamlingen, skal være bestyrelsen i hænde inden 1. februar 2011.

Skovgårdens adresse:

Karlskovvej 35, Vejlbj Skov
5500 Middelfart, Telefon til lejren: 64 40 16 46

Mvh. Bestyrelsen

2 gange Østrig på 3 uger

Pension Samerhof hvor vi boede i Westendorf

Rie havde flere gange spurgt hvordan der var i Østrig hvor Kurt og jeg nu flere gange har været for at spare nogle penge.

Det der med at spare kommer sig af at Kurt er lidt økonomisk (nærig) og ikke er meget for at betale for at sende penge til depositum for skiferien i februar. Det koster at overføre over nettet når beløbet skal til en fremmed bank i udlandet. Så da han spurgte om vi ikke skulle spare det og selv køre ned for at betale sagde jeg selvfølgelig ja, det er da helt klart at man støtter sine venner i sådan en situation. Det har jeg nu gjort for tredje gang.

Nå, men Rie ville så gerne vide hvad det var for et sted som kunne lokke os af sted flere gange. Det er da bare i orden gamle tøs sagde jeg så. På med cykelspænderne og så af sted. Vi stak så af sted dernedaf. Vi tog godt nok bilen af hensyn til Rie's fremskredne alder.

Ja, ja nu ro i trussen, der kommer også noget med motorcykel lidt senere. Først lidt om vores tur for at Rie bedre skulle kunne forstå hvorfor vi gider at sætte os op motorcyklen og flintre sydpå for at spare penge (det tror jeg

nu heller ikke at vi har gjort).

Vi satte kursen mod syd d. 16. august og blev færget over fra Rødby til Puttgarden og fortsatte videre sydpå til vi nåede Goslar. Her gik vi rundt et par timer inden vi drejede mod øst og fandt et hotel lidt før vi kom til Halle. Næste dag gik det så mod syd igen med en del regn, men vi blev ikke våde da vi jo var i bil. Vi nåede Westendorf hen på eftermiddagen og fandt et lækkert hotel til en meget rundtfornuftig pris. De næste par dage fattede vi så rundt i lokalområdet og så på de seværdigheder (værtshuse) som vi følte var interessante, bl a "Bergers restaurant" hvor de laver verdens bedste stegte lever, og så noget øl til.

Da vi så havde oplevet Westendorf begyndte vi hjemturen. Her havde vi bestemt at se "Ørnereden", som var det tyske folks gave til Hitler på hans 40 års fødselsdag. Huset ligger på toppen af "Kelstein" i meget smukke omgivelser med en aldeles pragtfuld udsigt 360o rundt med både bjerge og dale og et kig ned til Salzburg. Der var lidt køligt på toppen hvilket Rie bemærkede. Jeg fortalte så at der

syd for alperne nede i det land som Hedder Italien sandsynligvis nok var en hel del lunere. Det skulle jeg nok ikke have sagt, eftersom Rie så foreslog at vi da kunne undersøge det. Lidt efter var vi ikke på vej hjem men til Venedig. Parkering i Venedig foregår udenfor byen, og så sejler man ind til centrum (læs Marcuspladsen) det er den plads som jeg kalder Peterspladsen fordi Store Peter og Gerda måtte betale 175,00 kr. for 2 kopper almindelig dårlig kaffe. Vi trak ned i en af de små tilstødende gader og bestilte en flaske hvidvin til næsten ingen penge. Der var 30o i Venedig så det var helt godt med sådan lille forfriskning. Det må, inden vi ankom til Venedig, have regnet ret kraftigt for mange gaderne var oversvømmet og man sejlede rundt i gajoler eller hvad sådan nogle nu hedder. Der var da få smalle stræder hvor vi kunne komme tørskoet frem, og vi fandt Rialtobroen og stod og beundrede den og var da også et lille smut ude på den. Vi var der ikke ret længe for med alle de mennesker som befandt sig på den var der fare for sammenstyrtning.

Vi havde nu været i Italien og set Venedig og begyndte så på den afbrudte hjemtur med en enkelt overnatning nær Trento på et helt nyt hotel som heller ikke var dyrt. Vi ankom lidt sent så det eneste faste føde vi kunne opdrive var et par kedelige sandwiches, men vi overlevede med nød og næppe. Om morgenen kompenserede vi med et godt måltid. Så gik det op over Brennerpasset ind i Østrig og videre op gennem Tyskland med en overnatning ved Würzburg og videre hjem. Vi landede i Annisse d. 22. august kl.19,00 efter en god lille rundtur. Rie havde nu set hvor det er Kurt og jeg kører hen når vi skal på herretur.

Det blev lige til en uge derhjemme før herreturen startede, så jeg kunne lige nå at få græsset klippet og få vasket underbukser inden vi drog af d. 30. august.

Turen gik ned over Sjælland til Rødby-Puttgarterfærgeoverfarten og videre sydpå via Hamburg og Hannover til vores første overnattingssted i Derneburg som ligger lidt syd for Hildesheim. Fra Hamburg kørte vi i pissereg-nvej og var godt våde da vi fandt et lille ydmygt udseende hotel ude "in the middle off nowhere".

Næste dag startede vi i tørvej og så gik det vikket videre mod målet. Ved München begyn-

dte det igen at regne og det blev det ved med til vi nåede vores destination i Westendorf sidst på eftermiddagen. Vi blev inkvarteret på "Pension Samerhof", det er stedet hvor Solveig og Kurt bor når de er på skiferie og derfor også stedet hvor Kurt blev lettet for sit depositum. Efer at have skiftet det våde tøj ud med civilt antræk luskede vi ud i byen for at få en hårdt tiltrængt stor øl, og fik da foretaget indkøb til "aftenandagten". Det er blevet et fast ritual at vi køber en flaske østrigsk Stock-cognac til at fugte nathuen med inden vi går til køjs. En ganske anbefalelsesværdig tradition. Hen over aftenen gik vi, også traditionen tro, ned på "Frau Bergers Restaurant" og fik den herligste Tyrolerleber. Det er stegt lever med masser af bløde løg, kogte ris og kartoffelmos. Det fås ikke bedre andre steder og skylles fint ned med et stort glas velskænket øl.

Pension Samerhof hvor vi boede i Westendorf Vi brugte næste dag i tørvej til at gå lidt rundt i Westendorf og kørte til Hopfgarten, en lille by nær Westendorf, hvor vi fik en let frokost i glas. Aftenen brugte vi til småhygge på et af de små rolige steder i byen.

Vi er nu nået frem til d. 2. september og begynder vores hjemtur som selvfølgelig ikke absolut skal være den nærmeste vej. Næh, næh vi ville da lige også besøge Italien, så vi satte kursen mod Brennerpasset og nu kom vi ud på de skønne motorcykelveje omgivet af natur der bare ville noget. I Brenner indtog vi frokosten næsten midt på grænsen til Italien. Herfra gik det så op over Jaufenpass mod Merano. Jaufenpass er et spændende pas med en smal og meget snoet vej genbjr-nem et skovklædt område indtil man når den nøgne top. Efter at have passeret Merano begyndte vi at se os om efter et sted at slå os ned for natten. Vi fandt et rigtig hyggeligt hotel i Kastelbell på vej mod et af vores andre delmål, nemlig "Stelviopasset", passet som alle motorcyklister bør prøve mindst en gang i livet. (Jeg var der selv sidste år, men det var i bil, så det tæller ikke rigtig". "Hotel Bauhof" ligger i den nordligste del af Italien som hedder Südtirol, og der kan vel ikke være mere end ca. 100 km til den nordlige ende af Gardasøen, men der skulle vi nu ikke hen. Hotellet lå lige ned til en lille flod og vi havde udsigt til vinmarker og høje bjerge bagved. Her mødte vi en gam-

mel østriger som havde deltaget i anden verdenskrig som tysk soldat. Han havde ikke været rigtig i krig, men været udstationeret i Oksbøllejren det meste af krigstiden og var vildt begejstret for Danmark. Hotellet havde udendørs svømmepøl i en dejlig have med en masse frugttræer af mange forskellige arter samt metervis af vinranker fyldt med modne druer som man kunne gå og smage på. Vi trængte nu mere til stor øl for at få rejsestøvet skyllet af halsen. Den blev indtaget i haven under frugttræernes skygge i den nedgående eftermiddagssol. Det var et rigtigt fint sted som varmt kan anbefales hvis man er på de kanter og så ligger det meget centralt for en masse dejlige ture.

Opturen til Stelvio-passet

Efter morgenmaden næste dag var tiden kommet til at bestige Stelviopasset, der var fint solskin og dejligt varmt så nu gik det frisk op mod "bakken" og snart begyndte vejen at vride sig som ingen anden vej gør det. Der 60 hårnålesving op til toppen og det er alle førstegearssving med meget stor stigning, så her blev styretøjet motioneret så det blev helt varmt. Vel oppe på toppen godt svedende var det en sand fornøjelse at blive kølet af med en stor frokost i glas. Stelviopasset er et motorcykelmekka og der var mange motorcyklister der havde benyttet dagen til en udflugt derop. Der er en storslået natur mellem de vilde bjerge med sne på toppen. Den første sne var også faldet deroppe, man kunne se at der lå nogle bunker hvor der var blevet ryddet. Stedet er en rigtig turistfælde med alt i kulørt plastik og hvad der hører til. Jeg købte et klistermærke til motorcyklen. Så begyndte nedstigningen som er ligeså spændende som opturen, på nedturen er der et par små meget smalle og meget mørke tunneller med sving. Skulle vejen falde forbi så kørsørigtig.

Nedturen fra Stelvio-passet

Vi fik ikke lang tids hvile i styremusklerne før vi var det næste pas, San Berninapasset som fører os ind i Schweiz. Efter Stelvio var det næsten som motorvejskørsel, dog også med mange dejlige sving, men af en lidt mere medgørlig slags. Kort efter var vi i St-Moritz som er vinterlegeplads for de unge de rige og de smukke. Her følte vi os på hjemmebane

Nedturen fra Stelvio-passet

mens vi så starten på en kapsejlad på søen som ikke er meget større end et gennemsnitligt dansk gadekær. Det blev ikke til mere end en rygepause der før vi fortsatte videre nordpå, og kom over Julierpasset som ligger i et meget øde område op mod Lichtenstein. Så langt kom vi dog ikke den dag. På Julierpasset måtte vi forcere et stykke med vejarbejde. Asfalten var brækket op og på en strækning på mindre end 1 km med 3 hårnålesving, hvor vi kørte i knytnevvestore skærver. Kort efter fandt vi så et lille hotel hvor øllet var godt og prisen for overnatning var rimelig efter Schweiziske forhold.

Vi havde besluttet os for også at aflægge Frankrig et besøg, nærmere betegnet Alsace. Lidt syd for Lichtenstein satte vi kursen mod vest og her var det så vi syndede. I stedet for at benytte de små veje gik vi på motorvejen via Zürich og Basel mod Mulhouse. Synden bestod i at vi snød os til Alsace uden at have erhvervet den, i Schweiz, påkrævede vignette som tillader kørsel på motorvejene i landet. Vi nåede dog til Frankrig uden at blive antastet af øvrigheden, og jeg vil hvis det senere bliver nødvendigt lyve om episoden. Efter at have kørt forkert ved Mulhouse, ca. 50 km, fandt vi dog ind i byen og fandt et overnatningssted, hvor vi inden aftensmaden foretog en mindre byvandring som ikke var noget at skrive hjem om. Det gjorde vi så heller ikke. Når man nu endelig er kommet til Mulhouse er det et must at besøge Bugatti-museet. Det blev så næste dags mål. Vi ankom til museet lidt før kl. 10,00 hvor det åbnede og blev sluset ind. Skønt det var søndag og vi var tidligt på færde tog det alligevel nogen tid at komme ind, men det

var ventetiden værd. Det var en oplevelse at se alle de Bugattier og også andre gamle biler. Men jeg skal ikke besvære læserne med udførlig beskrivelse af de enkelte eksemplarer kun konstatere at der vist ikke findes magen til i hele verden. Efter en "hurtig" gennemgang af herlighederne forlod vi museet for at se lidt på landskabet op mod Strasbourg og smuttede lige ind i Riquewihr, en lille idyllisk vinby. Her bestilte vi på en café "Tarte Flambee" som er en slags lokal spise der er en mellemting mellem en pizza og en tærte, dertil blev serveret et stort glas øl. Alsace-vinen fik vi senere til aftenmaden som udviklede sig til et større ædeorgie på hotellet som vi havde valgt til overnatning. Det lå ca. 30 km. Syd for Strasbourg.

Bugatti Royale Esders Type 41, 8 cyl. 12760ccm

Bugatti Royale Esders Type 41, 8 cyl. 12760ccm Herfra ville vi så nå op til Rhinen den følgende dag. Dagen startede med godt vejr som holdt sig hele dagen skønt det kunne mærkes at vi nu var på vej mod nord. Det var blevet lidt køligere men ikke noget der generede. Vi havde en fin tur til Bingen hvor vi med færge krydsede Rhinen til Rüdeshheim som vi undlod at udforske, men fortsatte til Assmannshausen hvor vi drak kaffe inden vi fortsatte til dagens endemål, St-Goar ved Loreleyklippen. På en bæk ved floden nød vi en flaske vin mens vi betragtede den enorme trafik af flodbåde som kommer i en lind strøm hele døgnet.

Næste dag oprandt med stille regnvejr som dog stoppede mens vi indtog morgenmaden, men straks da vi startede på dagens etape

Artiklens forfatter slapper af i Riquewihr med en kølig stor øl

begyndte det igen og inden vi nåede Koblenz føltes det som at køre på bunden af Rhinen. Det var vel den forringede sigtbarhed på grund af regnen der gjorde at vi missede en afkørsel, og da solen ikke lod sig se var det svært finde ud af hvad der var nord og syd, men i uvejret stred vi os dog mod øst indtil jeg, som kørte først, totalt mistede orienteringen og på en tank måtte vi indrømme at vi var blevet væk og gerne ville findes. Den rare dame på tanken viste på kortet hvor vi befandt os og forklarede hvilken vi skulle køre for at komme til Villa Löwenherz, som var destinationen for dagens etape. Vi fandt den rigtige vej og en times tid før vi nåede frem blev det sandelig også tørre. Men våde var vi da godt nok blevet og også noget nedkølede så det gjorde godt med en stor whisky til at varme systemet op med. Der var varme på radiatorerne så vi kunne få tørret tøjet. Aftenmaden blev indtaget og var som sædvanlig standard for stedet i varierede rigelige mængder. Aftenen gik med lidt øldrikkeri og sluttede af med en godnatcognac.

Vi havde om aftenen hørt vejrudsigten for de følgende dage og onsdagen tegnede godt men torsdag ville der komme massivt regnvejr i den nordligste del af landet helt ned til hvor vi befandt os. Vi havde planlagt at tag en

dag i Harzen men besluttede at bruge dagen til hjemtransport for at undgå at blive våde igen. Efter det overdådige morgenbord lettede vi så fra Villa Löwenherz med kurs mod de hjemlige himmelstrøg i dejligt solskin. Det gode vejr fortsatte men efter Hamburg begyndte det at blæse noget men det var helt fint for vinden var i ryggen så det har da sparet os for en del benzin. Det var en helt anden historie da vi kørte over det flade Lolland for da var det blevet til stærk sidevind som vi hele vejen tværs over øen lænede os op imod. På Storstrømsbroen følte det som forhjulet hoppede fra side til side skønt hastigheden

var stærkt reduceret. Vel over broen på Sjælland fik vi igen vinden i ryggen og det gik rask mod hjemmet. Vi var vel hjemme ved aftens-tid og havde kanongod herretur på 10 dage. Formålet med turen var jo selvfølgelig at spare nogle penge. Jeg ved ikke hvor mange Kurt har sparet, men jeg er overbevist om at min besparelse ikke har været særlig stor. Jeg har ikke regnet ud hvad turen har kostet. Det er fuldstændig ligegyldigt når drengerøvene nu har moret sig.

Denne beretning er skrevet af redaktør emeritus Erling Christjansen efter hukommelsen.

Vedtægter:

Hvis der skulle være medlemmer, der gerne vil have Klubbens vedtægter tilsendt, kan de bestilles hos Bente Raufort tlf.: 97 57 90 96

VINTERMØDET

Den. 11. - 13. februar 2011:

afholdes i Bissruplejren, Gl. Strandvej 135, 4243 Rude.

Der er ikke et telefon nr. til lejren! Så hvis I har problemer med at finde stedet, må I tage kontakt til arrangørerne. (telefon nr. i

medlemsbladet)

Kørsels vejledning til Vintermødet:

Kør fra ved afkørsel 39 Slagelse. N55`23.295.

E11`21.861. Vejn. 22 Fuglebjerg N55`17.962

E11`32.338 Bissruplejren N55`11.814

E11`31.025 Der er fællestue lørdag til Holstenborg slot (H.C. Andersens mindestuer)

Der vil som sædvanlig være sat Senior MC skilte op.

Vi glæder os til at se jer, husk godt humør.

Hilsen Inga & Svend Erik, Bruno & Harry

Husk tilmelding senest 20.01.2011

<http://map.krak.dk/m/IPLEF>

TRÆF 2011

VINTERTRÆF

Den 11. - 13. februar

"Bissrup" Gl. Strandvej 135, 4243 Rude

Pris inde **400,-**

Arrangører:

Inga og Svend Erik, Bruno og Harry

Tilmelding 21. januar 2011

FORÅRSTRÆF

Den 29. april - 1. maj

"Skovgaarden" v/Middelfart

Pris ude **300,-**

Pris inde **400,-**

Arrangører:

Villiam, Anders, Jan , Johan, Bodil og Karl Erik

Tilmelding 8. april 2011

SOMMERTRÆF

Den 17. - 19. juni

"Drengborg" Blåbærvej 69, 9982 Aalbæk

Pris ude **400,-**

Pris inde **500,-**

Arrangører:

Villiam, Bruno

Tilmelding 27. maj 2011

EFTERÅRSTRÆF

Den 16. september - 18. september

"Boll's" lejrskole Østerbyvej 16, 8305 Samsø

Pris ude **300,-**

Pris inde **400,-**

Arrangører:

Vibeke og Kim

Tilmelding 26. august 2011

Omvej til Prag

Af 560-38 Bruno Pedersen

Hvis man bare skal til Prag, er der en nemmere måde end den Arne, Jørn og jeg besluttede os for. Men vi ville gerne have en tur ud af det på motorcykel, og se og opleve noget nyt.

Vi er alle tre medlemmer af MC Tour Nord, hvor planlægningen i vinter 01-02 tog sin spæde begyndelse.

Vi planlagde således at køre ned forbi Berlin til Cottbus og ind i Polen ved grænseovergangen i Teplice. Herfra gennem det sydlige Polen til Wrocław og Krakow, videre ned til den højtliggende turistby Zakopane, nordøstsyd rundt om Tatra bjergene til Poprad i Slovakiet. Videre gennem Slovakiet og ind i Tjekkiet for til sidst at komme via Brno til Prag. Fra Prag ville vi så køre den hurtige vej hjem via Dresden, Berlin og Hamburg, men sådan skulle det ikke helt gå.

Vi lagde ud fra Aalborg mandag den 5. au-

gust kl. 07,30 om morgenen i strålende sol. Vi mødtes i Jørns baggård, og vores trofaste klubkammerat Henning var mødt op for at ønske god tur, og for at sikre sig at vi kom godt af sted.

Turen til grænsen gik i god fart uden de større begivenheder bortset fra et solidt morgenmåltid ved rastestpladsen Ejerbaunehøj og en bemærkelsesværdig god gennemsnitsfart.

Efter grænsen startede regnvejret. Det forfulgte os hele vejen ind over Neumünster på genvejen nord om Hamburg og ned til Berlin motorvejen. Jeg kludrede lidt i vejene ved Neumünster, hvor vi pludselig befandt os i bymidten på regnvåde brosten. - Husk at vælge frakørsel "Neumünster Süd" når I kommer nordfra. - Det kostede os ca. en time i silende regn, men vel ude på motorvejen til Berlin

Fortsættes side 13

Blæst, regn og slud, seniorerne ska' sgu ud!

Af Anders Peter 2010

Køreturen til forårstræffet var en kold og fugtig affære. Jeg mødtes med Karl Erik på den midtfynske tankstation, Kildebjerg, ved 11.00 tiden. Karl Erik fortalte, at vi skulle indennom Øster Snede og ha' Johan med. Det var en go' ting.

Efter at ha' banket varme i kroppen og tørret

snottet af næserne på Lindvedvej 5 satte vi os til et lækkert frokostbord, som Ulla med stor omhu havde rettet an.

Det var svært at forlade varmen og hyggen i Øster Snede efter frokosten, men vi havde jo tilmeldt os forårstræffet ved Remmerstrand. På med motorcykelklunset og af sted. I hård modvind og 7 – 8 graders varme stred vi os op til den sydlige kant af Limfjorden, nord for Struer.

Ved ankomsten til Remmerstrandlejren glemte vi dog alt om den kolde køretur – det lignede at hilse på gamle venner.

Et af hovedpunkterne på dette års gener-

alforsamling var at finde en ny redaktør til Senior Nyt. Erling Christiansen fratrådte stillingen efter mange år på posten. Bestyrelsen forsøgte længe at finde en ny redaktør inden generalforsamlingen – men det lykkedes ikke. I stedet valgte bestyrelsen, i samråd med dirigenten, at suspendere generalforsamlingen

i en kort periode for at lade medlemmerne summe omkring redaktøremnet. Det lykkedes – ikke mindre end 3 meldte sig som et nyt redaktørteam. Afgående redaktør smilede dulgt bag hånden – 3 personer skulle der altså til for at afløse ham!

I de sidste mange år har en del af Seniorklubben i midten af maj tilbragt en weekend på Camping Møns Klint, "Klintetræffet". I år blev det aflyst! Det var næsten ikke til at bære, at vi ikke skulle ses i maj måned under Klinteskovens lysegrønne bøgetræer, og det var næsten ikke til bære, at vi ikke skulle spise stegt flæsk og persillesovs hos Knud i pladsens restaurant.

Ole og Kisser stod for arrangementet indtil de meldte sig ud af Senior-klubben. Kort efter udmeldelsen startede de en ny klub i det sydsjællandske, MC Hygge Sydsjælland, og fortsatte "Klintetræffet" via denne klub. Ønskede vi gamle seniorer fortsat at deltage i "Klintetræffet" var kravet, at vi skulle melde os ind i Ole og Kissers nye klub.

Aflysningen af "Klintetræffet" blev angivet som uenighed mellem campingchefen og MC Hygge Sydsjælland. Ifølge Ole fik vi skyld for

natlig uro, generel støjende adfærd samt at vi var alt for mange – vi var næsten 50 personer ved sidste "Klintetræf".

I januar 2010 kontaktede jeg via e-mails campingchefen på Camping Møns Klint for at høre hvad hans egentlige holdning var til motorcyklister og om vi fuldstændigt var afskåret fra at campere på pladsen. I hans svar var han meget loren overfor motorcyklister generelt og vi måtte højst være en halv snes stykker ad gangen. I min næste e-mail til ham gjorde

jeg det klart, at jeg var kontaktperson for den oprindelige flok fra Senior MC Danmark, som gennem flere år havde besøgt Camping Møns Klint i maj måned og gerne ville fortsætte med at besøge pladsen. Pludselig var der andre toner; i svarmailen ønskede hans os velkommen, ja han glædede sig oveni købet til at se os!

Men..., for en sikkerheds skyld havde jeg samtidigt kontaktet Stubbekøbing Camping. Pladsen havde præcis de faciliteter vi havde brug for, og så ligger den smukt i udkanten af den gamle købstad og lige ned til Grønsund. Campingparret, Lissy og Jan, glædede sig til

at se os, da de havde stor interesse for motorcyklisme. Jeg ringede, mailede og sms'ede til gruppen og forlagde dem situationen. Alle mente det var en god ide at satse på Stubbekøbing Camping. Så i slutningen af maj mødtes vi 20 personer til "Stubbemøde" på den lille hyggelige Stubbekøbing Camping.

Vi havde et herligt "Stubbemøde" med temmelig godt vejr – dog regnede det søndag formiddag, da vi pakkede teltene sammen.

Inga, Svend-Erik, Torben, Lauge og jeg mødte ind allerede torsdag eftermiddag på campingpladsen. Vi havde besluttet, vi om aftenen ville have gammeldags flæskeæggekage på den lokale kro, Elverkroen, som lå i gåafstand. Flæskeæggekagen blev serveret på en kæmpe stor tung pande, som blev anbragt midt på bordet, og til stor overraskelse for servitricen spiste vi rub og stub. Fredag aften spiste vi alle traditionen tro stegt flæsk og persillesovs på kroen. Begge retter var velsmagende og helt efter mormors opskrift.

Indledningen til sommertræffet ved Randers

Fjord var vådt og koldt. Jeg kørte i regn lige fra Knabstrup i det nordvestsjællandske til Udbyhøj. Jeg nåede lige at sætte teltet op i "Fjordcentrets" have i et lille ophold i regnen. Da jeg havde sat den sidste pløk i, væltede regnen ned igen og jeg skyndte mig i tørvejr i forteltet, der sad jeg mens dyngvåde seniorer efterhånden dukkede op. Våde hjelme, handsker og andet blev lagt ind i mit tørre fortelt, mens de rejste deres telte i regnen.

Heldigvis blev vejret noget bedre lørdag og søndag; sol med byger af og til og stærk blæst. Vådt motorcykeltøj hængte eller lå til tørre alle mulige steder. Elvas kørebukser hængte i flagstangen. Arrangementet og forplejningen var helt i top. Om det skyldes, at det var en hovmester fra A.P. Møller-flåden der stod bag arrangørholdet, skal jeg ikke kunne sige.

Den sidste weekend i juli kørte Charlotte, John, Torben og jeg til Rantzausminde Camping ved Svendborg. Vi havde en virkelig dejlig weekend med teltslagning lige ned til

Svendborg Sund. Pladsen er forbedret ikke så lidt efter afdøde campingmutterns datter har taget over. Forholdene for teltslagere er især forbedret.

Efterårstræffet ved Pedersborg Huse var et godt træf. Flot vejr fredag og lørdag, men desværre regn om søndagen da teltslagerne skulle pakke teltene sammen. Desværre var formanden, Anne, ikke tilstede ved årets sidste træf. Næstformanden, Tove,

tog i stedet over og det gjorde hun godt. Efter lørdagens festmiddag lokkede Tove under stor jubel og ståhej en halv snes seniorer til mere eller mindre at klæde sig af! Vi var ikke så mange som vi plejer at være til et efterårstræf, men det slog bestemt ikke skår i samværet.

"Af Anders Peter. 2010".

Fortsat fra side 9

blev vejret godt igen, og det gik nu strygende med at æde kilometer, kun afbrudt af små pauser med kaffe, benzin, smøger og tyske bratwursten. "Vi er jo på ferie" hed argumentet før hvert stop, og det var jo ganske rigtigt. Det var vi; også i den grad.

Lige nord for Berlin blev vi sidst på eftermiddagen, tilskyndet af endnu en gang silende regn, enige om at afslutte dagens kørsel, og kalde indsatsen tilfredsstillende. Vi fandt i en lille hyggelig by der hedder Neuruppin, Pension MOhle, der lige akkurat havde tre værelser, og en garage vi måtte låne. - Det silede fortsat ned da vi riggede cyklerne af, og da vi havde fået nok vand for en dag, besluttede vi at spise pensionens kolde anretning med pølse, skinke, ost og brød. Jørn følte sig derved allerede den første dag forfulgt af ost, som han mildest talt har et anstrengt forhold til. Det hjalp dog med et glas øl eller to til formildning af hans oprørte sind.

Vi lavede kaffe på mit værelse, og nød trætheden mens vi snakkede om dagens oplevelser og morgendagens etape. - Jeg hjalp Jørn med at ryge nogle af hans cigarettier indtil jeg selv fik købt, og vi tørnede rimelig tidligt ind for at samle kræfter efter en god start på en lang og spændende tur. Det blev til ca. 700 km den første dag.

Tirsdag startede i fin stil. Rundt om Berlin for fuld skrue, og sydøst på mod Cottbus og grænseovergangen til Polen ved Teplice, hvor vi var ved 12,30 tiden. Ved grænsen smuttede vi udenom en lang kø af biler, og stoppede ikke før vi havde en polsk grænsevagtasket med spidsbukser lige foran os. - Efter 5 minutter var vi igennem paskontrollen, og holdt en lille pause for at checke cykler og oppakning. Min Honda skulle have en tår olie, da den bruger lidt ved høj hastighed, og vi tog derefter fat på Polen med rigtig god fart på en helt ny betonmotorvej.

Glæden fik dog meget hurtigt ende, idet betonvejen uden varsel skiftede til en krigsmodel der ikke er blevet repareret siden. - Med 170 km i timen var overgangen ubeskrivelig og

ikke anbefalelsesværdig, og efter gradvis at have fået hold på cykel, hat og briller, og efter at have konstateret at de to andre også havde klaret nødlandingen, kunne vi fortsætte med max 40 km i timen.

Under landingen fra den gode til den dårlige beton mistede Arne et beslag til sin vindskærm, men efter en kort pause i vejgrøften hvor vi udførte en første klasses forbindelse med Gaffatape på resterne af vindspejlet, kunne vi fortsætte, og vi blev enige om at cyklerne og os selv ville have bedst af at holde en fart omkring 40 km i timen.

Vi fortsatte på denne måde de knap 200 km til Wrocław gennem meget smukke landskaber med bl. a. duftende skovområder, der dog desværre i form af prostituerede og handlendes faldbydning langs vejen vidnede om Polens aktuelle økonomiske situation. Det er ikke så let for mange, og i Polen er der meget stor forskel på rig og fattig.

Da vi kom til Wrocław var det tid at holde fyraften. Vi spurgte om prisen på det første hotel vi kom til, et Novotel, men det var dyrt. Udenfor holdt en taxa, og vi spurgte ham om han kendte et billigt hotel i byen. Det gjorde han, men det var selvfølgelig på den anden side af byen. Da vi ikke kunne følge med i hans indviklede forklaring, aftalte vi at han skulle køre foran og vise vej for i alt 25 kr. - Vi sagde til ham, at han skulle køre "Langsam Bitte!!" så vi havde en rimelig chance for at følge med alle tre. Chaufføren sagde ja ja! op til flere gange, hvorefter det gik over stok og sten, brolægning og sporvognsskinner o.s.v. tværs gennem byen, for fuld fart, og alt hvad den gamle Mercedes kunne trække, med først Jørn, så Arne og til sidst mig på slæb. Som et mirakkel holdt vi efter nogle sindsoprivende minutter så pludselig indenfor bommen på en aflukket parkeringsplads foran et tilsyneladende udmærket hotel, hvor vi kun skulle betale 120 kr. for et enkeltværelse.

Bruseren virkede, sengen var ren, og parkeringspladsen overvåget, så hvad mere kan man forlange.

Da taxamanden nu havde bevist sine indskutable evner til at finde vej i Wrocław, aftalte

vi, at han skulle hente os om aftenen for at køre os til ,bymidten, som skulle være meget smuk og have mange gode spisesteder. - Vores forventninger blev ikke skuffet, hverken til maden eller til arkitekturen. De høje smukke bygninger strakte sig højt side om side, og som mørket faldt på, stod kun de projektorbelyste gavle tilbage i flot kontur og i smuk kontrast til det store brostens belagte torv, hvor restauranterne ligger tæt side om side. Vi indtog et dejligt måltid mad og sluttede med mindst een cognac og cigar, medens vi nød den lune sommeraften efter dagens strabadser. - Ved midnatstid vendte vi næsen tilbage mod hotellet, og tørnede ind til en velfortjent søvn efter en lang god dag. - Kørt distance 460 km. og vejret havde været varmt, tørt og dejligt

Onsdag den 7. startede med god og frisk kørsel på motorvejen, men senere krævede tæt trafik og bykørsel i og omkring den store kulindustriby Katowice rigtig meget tid. - Vi udbyggede dog efterhånden vores kreative køreteknik, der skulle vise sig også senere på turen at hjælpe os i mange forskellige situationer.

På en rasteplads mødte vi et hollandsk ægtepar der kørte på hver sin BMW R 1100 RT.

De kørte på må og få og havde ingen faste mål for turen. Meget afslappet, og en rigtig god ide' på disse kanter, hvor trafik og vejkvalitet suverænt bestemmer hvor langt man kan bevæge sig på en given tid. Vi fik en hyggelig snak om alt og intet, og udvekslede lokale erfaringer og gode råd.

Frokostpause blev holdt på en undseelig bar bag nogle træer langs med vejen, hvor vi fik en lækker gullashsuppe, som vi med tiden fandt ud af var godt at køre langt på.

Dagen bragte os til storbyen Krakow, hvor vi havde en lille opgave i at finde det forud bestemte hotel Ibis. - Vi spurgte om vej flere gange, men fik lige så mange forskellige angivelser af retningen, så det var ikke til megen hjælp. Pludselig lykkedes det os at finde på et kort hvor vi var, og derefter var det en rimelig regulær opgave at tælle rundkørsler gennem den tætte bytrafik indtil vi holdt foran hotel Ibis, Krakow. Hotellet har en god aflukket og overvåget parkeringsplads, som vi følte os helt

trykke ved. - Dagens distance var små 300 km. og vejret havde været upåklageligt.

Østeuropa Rejser, der havde arrangeret hotellet for os, havde ikke orden i betalingerne, og hotellet krævede kopi af mit Visakort som sikkerhed selvom vi havde betalt alt til Østeuropa Rejser hjemmefra. Det kostede en del opringninger, spild af tid og en del irritation, inden sagen var bragt i orden. I Krakow havde vi planlagt en overliggerdag til ren afslapning og oplevelse, og skulle derfor blive to nætter på det samme hotel.

Om aftenen traskede vi ind til centrum, der var en kæmpemæssig plads med det tidligere rådhus på midten. Pladsen var omkranset af smukke gamle bygninger, og også her var der, som i Wroclaw, restauranter og barer det meste af pladsen rundt.

Efter et dejligt aftensmåltid hvor vi fik alt hvad vi kunne spise, gik vi i tusmørket pladsen rundt og nød den dejlige aften. Vi satte os på en udendørs overdækket bar for at nyde en stille øl inden sengetid. Men sådan går det jo ikke altid! - Da vi have siddet lidt og nydt freden, blev vi anråbt af en lokal blondine der sad ved bordet ved siden af sammen med en stilfærdig ung mand - Eva, som hun hed, ville gerne snakke og øve sig på sine fremmedsprog, der bestod af en del engelsk, en mindre del tysk, samt lidt ubestemmeligt.

Der var ikke altid sammenhæng i det hun sagde, men det skyldes nok mere hendes tilstand end hendes sprogkundskaber. Helt ædru var hun ikke, men hun og hendes ven ville dog meget gerne drikke en øl sammen med os.

Jeg fik ind imellem en lille snak med den unge mand der havde taget en uddannelse indenfor kommunikation, og som talte et rigtig godt engelsk. Han var i øvrigt lige blevet fyret på grund af nedskrivninger, som han tilskrev konkurrencen fra EU. Vi talte også om Polens optagelse i EU, og det polske landbrugs anti-forbrug af pesticider etc., der måske giver dem en vanskelig position den dag de skal i EU med reduceret landbrugstilskud etc. Det var interessant at høre holdningen om Polens optagelse fra lokal side.

Eva hyggede sig vældigt, og på et tidspunkt sad hun så smånd på knæene af Arne. - Efter et pludseligt black out hvor hendes hovedafbryder var slået fra i 10-15 minutter, vågnede hun op til dåd igen. Hendes armbevægelser blev gradvist større og større, og på et tidspunkt begyndte hun at smide med ølet.

Vj foreslog at skaffe noget hjælp så hun kunne komme sikkert hjem, og tilbød at betale, men hendes ven sagde at det ikke var nødvendigt. - Hendes tilstand udviklede sig dog stadig i en ukontrollabel retning, og på et tidspunkt blev det for meget af det gode. Hendes fornuftige ven, der i øvrigt kun havde kendt hende i et par dage, hankede op i hende; og kl. halv tre om natten traskede de tværs over pladsen og forsvandt i mørket bag .“, gadelygterne. - Vi måtte konstatere endnu en gang, at det ikke er lige let for alle afk lare til dagen og vejen i Polen.

Torsdag sov vi længe med undtagelse af Arne. Arne kan ikke sove længe uanset hvor sent han kommer i seng, og han er altid oppe ved 5-6 tiden. Nå! men morgenmaden blev indtaget i etaper som vi stod op til, og vi tog af sted til centrum for at lege rigtige turister for en dag. Vi osede lidt rundt i forretningerne, nød den lokale stemning, drak en kop kaffe på en fortovskafe og spiste senere en kebab til frokost.

Efter at have travet en del rundt var der stemning for at hvile ben, og vi tog tilbage til hotellet, og fik et tiltrængt eftermiddagshvil inden en aftenur i byen. - Arne ville ikke med, så Jørn og jeg drog til byen hvor vi gik lidt rundt inden vi fandt os et godt spisested. Vi fik champignon suppe i udhulet brød til forret, og en lækker and til hovedret.

Vi tog tidligt tilbage til hotellet for at drikke aftenkaffe, og planlægge næste dags tur til Zakopane sammen med Arne. Han var ikke gået til køjs endnu, og vi satte os ned i hotellets bar og fik kaffe og cognac medens vi gennemgik næste dags køretur inden vi tørnede ind.

Fredag morgen skulle der kontrolleres olie og smøres kæde inden afgang. Vi lagde ud fra hotellet ved halv ti tiden, og havde en hård og

krævende køretur til Zakopane, der er et helt kapitel for sig. Ikke fordi den samlede afstand på 120 km var noget at snakke om, men fordi der var mange vejarbejder, næsten konstant kø og meget regn hele dagen. Kø i sig selv er anstrengende, da man hele tiden enten skal stoppe eller arbejde for at holde balancen med snelefart, men kø i konstant regnvej med kaskader af vand fra de modkørende lastbiler er værre. - Kreativ kørsel i den modsatte vejbane skaffede os dog af med mange kilometer kø og køkørsel. Denne dag var helt klart min hårdeste dag på turen.

Vi spiste frokost ved en gammel bjælkehytte hvor værtinden kun kunne polsk og russisk. Det var vi jo ikke ligefrem gode til, men med fantastiske armfægter lykkedes det hende at fortælle Arne og mig at vi kunne få en halv eller en kvart grillstegt kylling med eller uden pomme frites. Vi snuppede tre halve med pomme frites, vand og kaffe til, og det var nok de største og bedste kyllinger vi til dato har indtaget. Da vi var meget våde sad vi udenfor i silende regn under en parasol, og nød det kærkomne måltid.

Zakopane ligger på nordsiden af Tatrabergerne i ca. 1000 meters højde, og er et kendt turiststed både med hensyn til skisport og mounteneering. Turen til Zakopane skulle ellers være meget smuk at køre i godt vejr, men udsigten må vente til næste gang, for skyerne lå tæt og skjulte de 2.700 meter høje tinder. Vi kom til Zakopane sidst på eftermiddagen, og havde således brugt det meste af en dag på at køre 120 km. - På turistinforma-tionen blev vi fortalt at der i weekenden skulle afholdes den store årlige orgelfestival i byen, og at alle hoteller etc. derfor var optaget. Zakopane er ellers kendt for sine mange hundrede overnatningssteder, der stort set altid har plads. Vi fedtede lidt for pigerne i turistinforma-tionen, og de fandt så alligevel tre gode og billige værelser på hotel Helios lige midt i byen, fordi det kun var for en enkelt nat. Vi lånte receptionistens garage til cyklerne, og her stod de sikkert og godt til næste morgen.

Det var lidt ærgerligt med sigtbarheden, som gjorde at vi aldrig fik det rigtige indtryk af Ta-

trabjergene. Tatrabjergene er høje, stejle og forrevne, og minder meget om det mest vilde fra vores mange eventyrfortællinger, og jeg havde faktisk glædet mig til gysset ved de truende forrevne tinder, som kun svagt viste sine konturer i disen.

I Zakopane findes der en bjergbane der kører helt op til nogle af de højere liggende bjergformationer. Den ville vi gerne have prøvet, men turen op og ned tager omkring 6 timer og ville kræve en ekstra dag og lidt bedre vejr, som vi ikke havde.

Aftentur i stille regn på hovedgaden der var fyldt med spisesteder og tivoli lignende aktiviteter. Vi fik god og billig mad, med levende musik fra en trup der spillede ganske godt. Vi gik videre for at få rørt os lidt og for at se på det pulserende liv, men et kort besøg i hovedgaden i mørke og regnvejr giver ikke noget særligt varieret indtryk af Zakopane generelt, der, sin berømtthed taget i betragtning, må indeholde noget mere end vort korte ophold gav indtryk af. - Vi gik forbi festival pladsen på vej hjem til hotellet, men der var ikke et øje, og ingen der var tyvstartet på weekendens festligheder.

Lørdag morgen oprandt, og efter alle sædvanlige ritualer med at slå mave, pakke tasker og cykler, checke olie og kæde, fotografere hotellet, kigge på kort og ryge et par smøger var vi klar til at køre rundt om Tatrabjergene og ind i Slovakiet til Poprad, der var næste lanlagte opholdssted. Tatrabjergene er højere end Norge, og viste sig i dagens anledning lidt fra den majestætiske side, når skyerne en gang i mellem åbnede sig, og gav plads for det smukke sceneri.

Vejret artede sig, og langs med foden af bjergene havde vi en smuk tur, der dog efter vores mening godt kunne have haft lidt flere sving og bakker. Ved grænseovergangen Lysa Polana fandt vi det nødvendigt med endnu en gang kreativ kørsel, og i løbet af få minutter holdt vi helt fremme ved bommen. - Det tog ikke lang tid at checke pas både ud af Polen og ind i Slovakiet, og efter at have vekslet vores sidste slotti til slovakiske penge, holdt vi en lille pause på en bænk lige ved grænsebommen. - \ (1: fotograferede alle tre på skift, men

kun jeg som den sidste blev antastet at en stor polsk kasket med spidsbukser og stenfjæs! Jeg måtte ikke fotografere ved grænsen, og vel vidende hans magt tog jeg min bedste underdanighed frem, undskyldte mange gange, og tilbød ham filmen. - Den ville han heldigvis ikke have, men mit pas ville han have igen, og forsvandt ind på kontoret hvor han ventede en tid blot for at lade mig svede lidt udenfor. Han kom ud igen, løftede pegefingeren og gav mig passet. - Nu havde vi ikke lyst til at være der mere, og da vi skulle køre ud under den åbne bom, lod han Jørn og Arne smutte ud, men lukkede bommen lige foran næsen på mig, så jeg måtte tage et herresving hen foran bilkøen og ud af den anden bom. Det kan man kalde magt demonstration, man må jo kende sin plads.

Slovakiet indledte vi så med en kop kaffe på et lille hyggeligt sted lige ved grænsen, hvor vi sad ude mellem træerne og hyggede os, og vi var nu spændte på hvordan de slovakiske veje var at køre på. - Vi blev glædeligt overrasket. Gode veje med dejlige sving, god belægning og en smuk natur. Solen skinnede, og vi var i Poprad ved halv et tiden. Da vi kørte ind i byen lå hotel Poprad, hvor vi havde bestilt værelser, lige foran os.

Hotellet var super luksus og meget fint, men det svarede ikke til det indre billede vi havde dannet os ud fra katalog og mundtlige ud-sagn fra østeuropo Rejser. - Vi troede det lå lidt oppe i bjergene, og havde fået at vide at det var et sjovt hotel. Sjovt er ikke ligefrem hvad det bør kaldes, men det var et hotel af høj standard. Hotellet lå i Poprad by der er en flad by uden liv, og som ikke var noget at skrive hjem om. - Det blev dog til en lang gåtur langs floden og med lidt frokost, og til en aftentur med texas mad og en længere snak om det ene og andet. - Slovakiet er billigt. En god hovedret kan fås for under 20 kr. og man har fået et måltid med det hele (også kaffe og cognac) for ca. 50 kr.

Søndag morgen (Arne kalder det formiddag eller middag) lagde vi afsted fra Poprad i dejligt vejr med lidt overskyet og lidt sol, der skulle vise sig at holde hele dagen, og det gik strygende ad de gode veje mod grænsen til

Tjekkiet. Vi kørte i længere tid langs floden Váh og nød det frodige landskab indtil vi drejede fra mod grænseovergangen ved Makov. Her gik det nemt, ingen kø, ingen kasketter og ingen forevisning af dokumentation.

Inden grænsen standsede vi ved en tank for at bruge de sidste slovakiske penge til benzin og andet. Jeg købte en liter olie, og Jørn og Arne tømte kiosken for cigaretter. Arne skulle have de sidste penge omsat i slik og billig rødvin og kunne ikke forstå at der pludselig stod så mange kunder i kiosken.

Vi udnyttede det gode vejr og den lette trafik til at køre videre til Brno der vist nok er den næststørste by i Tjekkiet. Fra Brno havde vi så kun 210 km på motorvej til Prag dagen efter, og det skulle vise sig at være en fornuftig disposition. - Medens vi ledte efter et billigt hotel i Brno, begyndte det at regne. Vi mødte en ældre Tjekke der talte flydende tysk (sikkert fra krigens tid) og han anviste os et hotel tæt ved der ikke var dyrt. Hotellet havde ledige værelser, og havde en baggård med aflukket parkeringsplads, lige noget for os. Medens vi sadlede af stod regnen ned i stønger.

Den sædvanlige procedure med at hænge tøj til tørre og få sig et bad blev hurtigt overstået, og der var lige tid til at ringe hjem til Elsebeth og melde alt OK, inden vi igen skulle mødes. I telefonen fik jeg fra Elsebeth og de danske nyheder den første varsel, om hvad der var i vente med hensyn til regn og oversvømmelser i det syd- og vestlige Tjekkiet, men jeg tænkte ikke det ville berøre os.

På grund af regnen tog vi en taxa til centrum, og fandt en god Tjekkisk restaurant, hvor vi startede med vores efterhånden foretrukne forret, Gullashsuppe. Vi nød også resten af måltidet og fik igen diskuteret lidt af hvert medens regnen stilnede så meget af, at vi kunne gå hjem til hotellet. - Igen var vi i en spændende by, men uden tid til at kigge nærmere på den. Det skal gøres anderledes næste gang med flere overliggende dage.

Mandag var dagen hvor vi skulle til Prag, og vi startede i godt vejr uden at ane hvad der ventede os. Vi skulle køre de sidste 210 km,

og regnede med at det kunne gøres på et par timer. Vi havde godt nok diskuteret de heftige regnskyl i det sydlige Tjekkiet i bjergene op mod Østrig, men vi forestillede os ikke at vi selv ville blive involveret i det.

Vi kom af sted som sædvanlig og havde fint vejr de første 150 km, der hurtigt blev overstået i det lune sommervejr. Efter en optankning, med både benzin og gullashsuppe var vi klar til at køre de sidste kilometer til Prag.

Da vi lagde ud fra tankstationen begyndte det straks at regne så kraftigt, at det var umuligt at se noget som helst. Motorvejen var en sø, og lastbilerne hvor man jo sidder rimeligt højt begyndte at overhale både indenom og udenom, medens de sendte kaskader af vand over os. Der var vand overalt, fra oven, fra siderne og nedefra.

30 km før Prag blev det for meget, og vi søgte lyet sted hvor vi kunne købe en kop kaffe og vride handskerne. Skybruddet stilnede ikke af, men fortsatte med uformindsket styrke, og vi blev enige om at vi ligeså godt kunne køre da det ikke ville blive bedre foreløbig.

Vi var i Prag midt eftermiddag, og brugte her 2 - 3 timer på at drøne rundt og holde i kø i Prags centrum i myldretrafik, på toppede brosten og sporvognsskinner alt imens regnen væltede ned. Når vi skulle kigge på kort skulle vi finde et sted at holde i ly så kortet ikke gik helt i opløsning, når vi skulle vende skulle vi som hovedregel bruge kreative metoder og finde plads til tre cykler, og når vi skulle fremad var det ofte mellem bilrækkerne eller i den modsatte bane, da det hele mest af alt mindede om een stor trafikprop, og vi kunne godt fornemme at der var unormale tilstande under opsejling i den ellers så hyggelige by.

Nok om det. Vi fandt vores hotel, og blev straks af en ældre mand vist ind i en aflukket gård, hvor vi parkerede cyklerne, stadig i silende regn. Vi slæbte al bagagen ind i receptionen, blot for her at få at vide at på grund af oversvømmelserne og mange evakueringer fra andre hoteller i byen måtte vi flytte til et andet hotel i nærheden! Så på den igen! Læsse

cyklerne og ud i regnen.

Vi fandt dog hurtigt det nye hotel der oven i købet havde en rigtig parkeringskælder, og efter for gud ved hvilken gang at have hængt vådt tøj op og fået et varmt bad, var vi klar igen. Vi begyndte at følge med på TV og forhøre os lidt om oversvømmelsernes omfang.

Udsigterne for vores næste par dage i Prag så mildest talt lidt usædvanlige ud.

Mandag aften, tirsdag og onsdag tog vi ind til byen adskillige gange, for at følge med i vandmassernes hærgen og for at få lidt oplevelser ud af den specielle situation på godt og ondt. Prag var i undtagelsestilstand, 200.000 mennesker var evakueret, sporvogne og undergrund kørte kun få strækninger, helikoptere fløj rundt med store megafoner og informerede om det ene og det andet som vi ikke forstod, udrykningskøretøjer kørte foran lastbiler med sandsække og hele bydelen nede ved Karlsbroen lå øde hen med sandsække og plader for vinduer og døre. I løbet af onsdagen var vandet 7-8 meter over daglig vande, og store dele af byen var under vand. Mest gik det ud over den gamle bydel vest for floden der desværre rummer de fleste af de historiske værdier.

På grund af fare for sammenbrud af dæmningen var man natten til onsdag nødsaget til at åbne nogle sluser ved et stort vandreservoir længere oppe ad floden, og det ville forøge vandmængden i floden yderligere. Vandmængden kom op på 6000 m³ i sekundet mod

normalt 150 m³. Altså 40 gange så meget. Den fredelige flod Moldaw gennem Prag hvor man til daglig kan leje robåde og plaske stille rundt, var forvandlet til en brusende strøm mange meter over de veje, parkeringspladser og udendørs cafeer der normalt ligger ned til floden. Det var sørgeligt at se byen i denne tilstand som noget af en modsætning til det Prag man ellers kender, med sin pulserende idyl, med spadserende mennesker, hestevogne, musik, underholdning og farver.

De offentlige transportmuligheder blev hele tiden indskrænket, og at finde tilbage til hotellet hen på aftenene var ofte en sindrig

kombination af undergrund, sporvogne og spadseren på kryds og tværs mellem stationer og stoppesteder.

Aftenerne sluttede vi gerne af i hotellets bar, som lavede en perfekt kaffe der stod godt til den billige lokale cognac, og vi faldt som regel i snak med bartenderen og nogle af de andre gæster, men det er en hel historie for sig.

Vi fik meldinger, også hjemmefra, om at Dresden og området før og efter Dresden var ca. 9 meter under vand, og om problemer omkring grænseovergangen Teplice. Det var derfor ikke muligt for os at køre den planlagte vej hjem. - Men hvilken vej skulle vi så køre? det måtte vi jo se at finde ud af. - Vi ringede til Knud hjemme hos østeuropa Rejser som skyldte os en tjeneste, og spurgte ham hvordan han fik sine mange turistbusser frem og tilbage. Han forklarede så en rute der gik nord ud af Tjekkiet, skråt gennem Polen og ind i Tyskland ved Görlitz og herfra ad den gamle landevej op til Cottbus. Her var vi så tilbage på den samme vej som da vi kørte ned. Nu havde vi en plan til hjemturen der gik uden om vandmasserne, og det var en hel rar fornemmelse.

Torsdag morgen oprandt hvor hjemturen skulle starte, og vi havde heldigvis den rigtige motorvej lige bag ved hotellet. Desværre var der kun opkørselsrampe i sydgående retning, og frakørselsrampe i nordgående retning. Vi skulle nord på. Det ville betyde 3-4 kilometer i tæt kø ned til det første kryds hvor vi kunne komme den modsatte vej, og vi valgte derfor vi at slutte Prag af med at sætte kronen på værket mht. kreativ kørsel. Vi kørte simpelthen op ad nedkørslen fra det nordlige spor imod trafikken, og drejede ind på motorvejen i nordgående retning, uden at være til væsentlig besvær for den øvrige trafik. Vi havde med den manøvre sparet mindst en time. Mod nord var der ingen kø, og vi fik go vind i sejlene lige fra starten. Vi kørte ind i Polen ved grænseovergangen Jakuszyce, hvor vi slap hurtigt igenem. Ved grænsen mødte vi en dansk bus hvis passagerer vi havde mødt tidligere på vort første hotel i Prag. Vi checkede lige vores rute med chaufføren, og den var helt OK.

Vi havde en rigtig smuk tur gennem Polen

og det østlige Tyskland i dejlig solskin, og vi tog motorvejen op til- og rundt om Berlin, og besluttede os for at overnatte i Neuruppin, den samme by som på vej nedad. - Vi valgte en anden indfaldsvej til byen end den vi kendte fra første gang vi var der, så det hele så lidt anderledes ud, og Pension Mohle som vi kendte kunne vi ikke lige finde. Jeg spurgte flere gange en taxachauffør efter vej til et billigt hotel, men alt var optaget. På et tidspunkt passerede vi så en BMW MC forhandler, og vi spurgte her om et godt råd. Han var meget hjælpsom, han hev straks sin BMW ud af forretningen og kørte foran for at vise vej. Først 4. eller 5. sted lykkedes det at få husly i form af et dobbeltværelse, nærmest en stue, og et enkeltværelse, begge med adgang til samme badeværelse. Det var ganske udmærket og til en fornuftig pris af 30-35 EURO pr. næse.

Kroen hed Der Alte Fritz og var en rigtig familiekro. Manden var altmuligmand, og konen styrede restaurant og hus med hård hånd. En så stor og kraftig kromutter kan vel kun lave god mad, og da klokken var blevet mange, besluttede vi at spise i krostuen, og nyde vores sidste tur-aften i ro og mag. Det blev til et kæmpe måltid meget veltillavet, men så stort at selv Jørn måtte give op og levne. Vi sad længe og hang lidt mens hvilen faldte på os, og da vi blev de sidste i krostuen og kromutter begyndte at røre på sig, takkede vi af og gik i seng mætte og trætte.

Fredag var så den sidste dag, og vi startede i bagende sol og varme allerede fra morgens-tunden (formiddagen). - Jeg spurgte krofatter om vej ud til motorvejen, og inden vi fik set os om gik det af sted med god fart mod Hamburg. Vi fik hurtigt lagt nogle kilometer bag os, på trods af lange stræk med vejarbejder.

Lidt før Neumünster, på vej nord om Hamburg holdt vi ind for at tanke og få en hurtig kop kaffe og en sandwich. Mens vi tyggede kom der en dansk motorcyklist på en tysk registreret cykel. Han arbejdede i et tysk firma i byggebranchen, og var fastboende i Tyskland. Vi fik en lille snak, og han forklarede vejen udenom Neumünster, så jeg nu blev klar over hvor det gik galt på vejen ned.

Vi fortsatte i det gode vejr, og inden længe holdt vi en lille pause ca. 25 km syd for den danske grænse. Vi blev enige om at tage et enkelt stop mere lige syd for Aarhus for at sige farvel inden vi efter at have anløbet Aalborg kørte hver til sit.

Af sted gik det og strækningen fra grænsen og hjem blev hurtigt consumeret. Der var lidt vejarbejde og et par uheld ved Vejlebroen, men det var også det eneste kø vi mødte den dag, og vi var i Aalborg ved halv seks tiden.

Det var dejligt at være vel hjemme igen efter en aktiv og god ferie, hvor beslutningerne er op til os selv og ofte skal komme hurtigt, og hvor udfordringerne har stået i rigeligt mål med forventningerne. Det er fantastisk at tænke tilbage på de mange oplevelser, indtryk og udfordringer man kan blive udsat for på bare 12 dage.

Set i bakspejlet ville følgende have været anderledes:

- Det er unødvendigt på de kanter at forudbestille hoteller selv i de store byer. Udbudet er stort, og prisen lavere end ved forudbestimng. - Kun i Prag var det situationen taget i betragtning godt at have en reservation.
- Indlæg flere overliggertage, så der bliver frihed til at køre uden faste mål og se på det der er spændende • Planlæg som du kommer frem til, der er altid noget uforudset der er værd at opleve.

560-38 Bruno Pedersen

Flemming & Stjasser's "OMVEJ" TIL EFTERÅRSTRÆF

Flemming og jeg har de sidste år, lavet en lille efterårstur som en slags afslutning på sæsonen. Turene plejer at gå til det sydlige Sverige, men i år var Flemming kommet på den gode ide, at vi kunne rejse op gennem Norge og sejle over Oslofjorden ved Horten-

få det lange hjul foran, ud på motorvejen og af sted, da jeg ingen fartbøde fik, må jeg jo have overholdt fartgrænserne. Ind på rastep-ladsen kl. et minut i ni, ingen Flemming. Jeg syntes solen stod lidt lavt, så jeg kiggede lige på planen igen, åh ja det var jo først kl. 10, vi

Moss og så køre ned gennem Norge-Sverige og slutte ved Seniorklubbens efterårstræf ved Sorø. Da Flemming oven i købet havde opsnu-set, at der var billig-afgange fra Hirtshals til Kristianssand i Norge, var jeg selvfølgelig med på ideen.

Vi skulle mødes på rasteplassen "Himmerland øst" kl. 10, så denne morgen skulle dynen sparkes af lidt tidlig, da jeg skulle luften dyret (altså hunden) inden afgang. Jeg havde pakket dagen før, så det var bare at smække soveværelset og køkkenet på mc'en og af sted. For at få en lille tur ud af det og ikke bare piske derop, havde jeg beregnet god tid, men da jeg på de små veje så på klokken, opdagede jeg, at jeg var for sent på den. Den avancerede matematik er ikke lige min stærke side, så jeg konkluderede, at der havde sneget sig en fatal regnefejl ind. Så var det med at

skulle mødes. Huskekommelsen er så heller ikke min stærke side. En høj chokoladesnegl og en kop kaffe liggende i græsset i det strålende solskin var belønningen for den tankersk. Flemming kom dog allerede kl. 10,30, da han ville være sikker på at være der, når jeg kom. Vi må lave flere ture for at synkronisere vores misforståelser.

Vi kørte så i ro og mag til Hirtshals og fik tanket op, så vi havde billig benzin, når vi kom til oliestaten Norge. Det var godt nok fint efterårs-vej, vi kunne sidde ude på dækket hele turen, spise vores madpakker og få en modificeret "morfar" i solen. Efter 3 timers sejlads kørte vi ud i Kristianssand kl.15,30. Ombord havde vi set på kortet og fundet en vej nordpå, det var ikke den direkte vej til Horten, hvor vi skulle sejle over Oslo fjord, vi var jo på tur, så ruten gik lidt inde i landet. Det var en ualmindelig

ualmindelig smuk vej, da alle veje jo er ualmindelig smukke i Norge.

Vi gjorde så holdt kl. 18 i nærheden af Nissedal ved en sø. Vi lejede en hytte, og campingmamma fortalte, at hvis vi ville starte tidlig næste morgen, skulle vi være forsigtige, da der havde været is på de højere beliggende veje denne morgen. Hvis vi behøvede en undskyldning, for ikke at starte før fanden får sko på, fik vi den nu. Vi spiste af vores køkkenkasse og hyggede os, og behøvede ikke at drikke kildevand.

Solen startede næste morgen, som den slap om aftenen, så vi rullede videre nordøst på mod Horten. Byen nåede vi ved middagstid, og efter den halve times sejlads til Moss og lidt kørsel ind i landet, spiste vi vores frokost på en rasteplass. Derefter kørte vi ad mindre veje mod Trollhättan, hvor vi havde overnattet på flere af vores tidligere ture. Vi nåede Trollhättan ved 18,30 tiden, men ak og ve pladsen var stängt for sæsonen. Da det var ved at mørkne og køligheden fortalte os, at det var sidst i september, var vi glade for, at der ikke var ret langt til næste plads. Rigtig gættet-også lukket. Gps'en fortalte os med sin venlige neutrale stemme, at der var 50 km. til næste campingplads, og var sikkert ligeglad med, at det var på små mørke veje. Vi ankom der kl. 20 i bullermørke, kunne ikke se et øje, hverken i receptionen eller andre steder og

måtte nærmest føle os frem. Vi fandt dog en blæsende græsmark og kæmpede med telte og grej. Jeg brugte adskillige sætninger med jævla flere gange. Var Svenskekrigene ikke afsluttet, havde jeg meldt mig som frivillig. Vi fik dog tæmmede teltene, og efter at have spist, og drukket en whisky, som Flemming havde medbragt, det var en rigtig senior whisky 12 år gammel, må vi sige at det endte lykkelig nok engang.

Det viste sig dog at der var mennesker til

stede, de dukkede op om morgenen, for de skulle jo lige have betalingen for overnatningen. Nu kunne vi se hvor vi var, campingpladsen lå lavt med en stor bro næsten lige over os, men hvad stedet hed, aner jeg ikke, det var vist ude ved en fjord, der var ihvert fald flydende vand, men det hindrede jo ikke, at vi havde sovet godt. Det var noget nemmere at pakke teltene sammen i lyset fra den store halogenlampe, der lyste fra en skyfri himmel. Vi rettede nu visiret mod en stuga, (en hytte) nær Traryd, som vi havde overnattet i på en af vores tidligere ture. Vejen dertil gik problemfrit, små veje, ingen trafik, langs søer og floder. Aldrig har jeg set så mange elge, som der. De var dog ikke levende, men malet på trekantede skilte.

Hytten nåede vi sidst på eftermiddagen, vi fik den samme hytte, som vi havde overnattet i for et par år siden. Værtinden spurgte, om vi

ville have et bad, jeg går ud fra, det var venligt ment, da hun ikke stod i vindretningen, for så ville hun tænde op i brændefyret, og det gjorde hun.

Vi havde ikke fået varm mad på turen, så vi blev enige om, at en grillkylling ville passe fint til min medbragte Australske box- rødvin. Det var min venstre sidetaske, der var hjemmehaberen, et glimrende sted, det skabte en perfekt balance under kørslen. Om aftenen kunne det så knibe mere med balancen, man kan sige det er to sager af samme side. Flemming hentede kyllinger og fritter og snart sad vi på terrassen ved hytten og lyttede til Lagaflodens og vin-boxens klukken. Det var så lunt og stille i vejret, at vi kunne sidde ude lige til sengetid.

Næste morgen begyndte med lige så godt vejr som de andre dage, så vi spiste morgenmad på "vores" terrasse, mens vi nød termokandens og Lagaflodens klukken. Vi blev dog mindet om årstiden ved et sandt bombardement af agern på halvtaget og omkring os. Vi blev enige om, det var godt, vi ikke havde lagt turen omkring Hawaii. Så havde det været morgenmad med styrthjelm, for kokosnødder er jo nogle store krabater. Efter vi havde sagt farvel til værterne, kørte vi stille og roligt mod Malmø. Vi havde besluttet at køre denne vej, da vi ikke syntes, de skulle have bygget Øresundsbroen forgæves, og så en lille smule fordi Flemming havde en brobitch. Turen gik uden problemer gennem det smukke Skånske landskab, snart dukkede broen op, bitch'en fungerede, og efter en bros tid var vi i København. Sikken en kontrast til den norske og svenske trafik, vi havde kørt næsten hele turen og kun set elge, og nu var der køer, trafik kører i lange baner, men vi fik os kæmpet igennem myldretrafikken og drejede fra motorvejen mod Sorø. Det var noget over frokosttid, så vi kørte ind på en cafeteria og indtog en lille anretning som opvarmning til seniortræffet.

Vi rullede ind på træfpladsen kort tid efter, og kørte ind på den grønne indbydende teltplads, det var dog noget af en pukkelpist, der var hundrede af muldvarpeskud kamoufleret som græs. Jeg var spændt på om resten af rødvinen var blevet til champagne, men den havde klaret mosten.

Træffet gik, som træf skal gå, sjovt og hyggeligt og med megen snak, men da mange af jer var med til træffet, har I jo alle jeres egen oplevelser af det.

Søndag morgen pakede vi de våde telte sammen, det var så den første regn på vores lille rundtur, og ved hjemkomsten ville naboerne ikke blive forskrækkede, der ville som altid, når jeg kom hjem fra ture hænge et vådt telt til tørre i carporten. Flemming og jeg havde aftalt, at vi også den sidste strækning ville følges ad, og da min mc ikke gad starte på grund af et lidt træt batteri, tærede jeg lidt på Flemmings mentale batterier. Han var nu i fin form til at skubbe mig igennem pukkelpisten og ned ad den

lille skrænt, hvor mc'en sprang i gang som en vårhare. De små listige veje hjemad droppede vi, for sving og våde veje er ikke vores livret. Vi skiltes ved Vejle, Flemming mod Brande og jeg mod Ebeltoft. Jeg var hjemme ved 12,30 tiden.

Jeg synes, efter så god en tur med så god en afslutning, er det til at klare i hvert fald de første måneder af en hældende sæson, og med alderen går tiden jo hurtig, så det betyder, at foråret heldigvis snart er på trapperne.

059-39 "Stjasser" Jørgen Toubro

**Glimt fra
efterårstræf
2010**

EN HILSEN FRA REDAKTIONEN

Redaktionen vil gerne benytte lejligheden til at takke alle medlemmer, for de indlæg der har været til bladet i løbet af året, det er det der gør bladet interessant at læse og at gemme.

- så **HUSK** skriv en lille historie på jeres vej rundt i verden, så vi alle kan få en lille bid af hinandens oplevelser på MGen.

Vi på redaktionen vil gerne ønske alle en rigtig

god jul
samt et
godt nytår

